

A M A G Y A R K Ö Z T Á R S A S Á G N E V É B E N !

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Nagy József Ügyvédi Iroda (címe; ügyintéző: Dr. Herczeg Roland ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, a Dr. Bákonyi László ügyvéd (címe) által képviselt alperes neve (alperes címe, Cg., adószáma) alperes ellen, nemzetközi fuvardíj megfizetése iránt indított perében, a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 2011. április 20-án meghozott 5.G.40.203/2009/22. számú ítélete ellen, a felperes részéről 23. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban, az alulírott napon megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Debreceni Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 10 000 (Tízezer) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

Az elsőfokú bíróság a 22. sorszámon meghozott ítéletében a felperes keresetét elutasította és a felperest arra kötelezte, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 10 000 Ft perköltséget.

Az ítéletben megállapított tényállás szerint az alperes 2008. április 18-án megbízta a felperest, hogy a jelű tulajdonát képező fröccsöntő szerszámgépet ...ből ai ...be szállítsa. A fuvarozást a felperes megbízásából a lengyel CÉG ELNEVEZÉSE nevű cég végezte. A fuvarozás során az alperes szerszámgépe - annak helytelen rögzítése miatt - a szállítást végző gépjárműről leesett és megsérült.

2008. április 30-án az alperes írásbeli felszólamlást küldött a felperesnek, amelyben bejelentette, hogy a szerszámgép megsérülése miatt 6600 Euro kár érte.

Az alperes a kártérítési igényét a felperes biztosítójának, valamint a felperestől kapott tájékoztatás alapján a fuvarozást végző lengyel cég biztosítójának is bejelentette.

Az alperes a sérült szerszámgépet a helyszínen teljes körűen nem tudta megjavítani, ezért azt visszaszállítottabe, ahol a javítási munkát átlagosan 2 fő munkavállalója mintegy 60 óra időtartamban végezte el.

A szerszámgép helyszíni javításával, annakbe, illetve onnan ismételten ...ba történő szállításával, valamint a debreceni javítással összefüggésben az alperesnek összesen 931 119 Ft kára merült fel, amelyből a fuvarozást végző lengyel cég biztosítója 2008. november 18-án 1500 Euro-t (akkori árfolyamon számolva 405 045 Ft-ot) az alperesnek megtérített. A bejelentett kárigény ezt meghaladó részének elutasítását a lengyel biztosítótársaság

azzal indokolta, hogy annak felmerülését a hozzá benyújtott okiratok kellően nem igazolták.

2008. júniusában a peres felek között egy újabb fuvarozási szerződés jött létre, amelynek keretében a felperes az alperes megbízásából a perbeli szerszámgépet ...ből ismét a lengyelországibe fuvarozta. A fuvarozással felmerült 128 828 Ft összegű fuvardíjat az alperes a felperesnek nem fizette meg.

A felperes a jelen perben előterjesztett keresetében a 2008. júniusában végzett fuvarozás ellenértékének, 128 828 Ft fuvardíjnak és késedelmi kamatainak megfizetésére kérte az alperest kötelezni.

Az alperes a felperes keresetének elutasítását kérte.

Azt nem vitatta, hogy a számára 2008. júniusában végzett fuvarozás kapcsán a felperesnek 128 828 Ft fuvardíj-követelése áll fenn vele szemben. A nem vitatott követelésébe azonban beszámítani kérte a 2008. április 18-i fuvarozás során megsérült szerszámgép javításával összefüggésben felmerült kárának, a lengyel biztosító által megtérített 1500 Euro-n felüli részét, amelynek összegét 644 403 Ft-ban jelölte meg.

A felperes az alperes beszámítási kifogásában megjelölt kártérítési igény elutasítását kérte. Elsődlegesen arra hivatkozott, hogy az igény elévült.

Emellett a felperes vitatta az alperes kártérítési igényének összegét is, továbbá állította, hogy a kárigényének a lengyel biztosítónál történt érvényesítése során az alperes nem a tőle elvárható módon, hanyagul járt el és a biztosító emiatt utasította el a kára részbeni megtérítését. A Ptk. 340.§ (1) és (2) bekezdésében foglaltakra tekintettel pedig az alperes a saját hanyagsága miatt meg nem térült - állított - kára megtérítését tőle jogszerűen nem követelheti.

Az elsőfokú bíróság az alperes beszámítási kifogását 526 074 Ft erejéig megalapozottnak találta, amelyre tekintettel a felperes 128 828 Ft összegben előterjesztett keresetét elutasította. Megállapította, hogy a felek között 2008. április 18-án nemzetközi fuvarozási szerződés jött létre, amelyre „A Nemzetközi Közúti Árufuvarozási Szerződésről szóló, Genfben, az 1956. évi május hó 19. napján kelt Egyezmény (CMR.) kihirdetéséről szóló” 1971. évi 3. tvr. szabályait kellett alkalmazni.

Az elsőfokú bíróság a felperes elévülési kifogását alaptalannak találta, amely döntését azzal indokolta, hogy az eljárás során meghallgatott **G.ZS.** tanúvallomása, valamint a felperes szervezeti képviselőjének a 2010. április 21-én tartott tárgyaláson tett elismerő nyilatkozata alapján tényként lehetett megállapítani, hogy az alperes a CMR. 32. cikkének 2. pontja szerinti írásbeli felszólamlását 2008. április 30-án megküldte a felperes számára. Annak következtében pedig, hogy a felperes az eljárás során nem bizonyította - nem is állította -, hogy ő az alperes felszólamlását írásban elutasította volna, az alperes kártérítési igénye - figyelemmel a CMR. 32. cikkének 2. pontjában foglaltakra - nem évült el.

Ezért az elsőfokú bíróság az alperes kártérítési igényét érdemben vizsgálta. Annak során pedig megállapította, hogy a csatolt okiratok, valamint az eljárás során kihallgatott **GY.J.**, **N.CS.** és **V.M.** tanúk vallomásai alapján az alperes kártérítési igényéből 931 119 Ft-ot

lehetett bizonyítottanak elfogadni, amelyből - a lengyel biztosító teljesítése folytán - 405 045 Ft térült meg. Az alperes meg nem térült kárát tehát az elsőfokú bíróság 526 074 Ft-ban állapította meg, amelyet a Ptk. 296.§ (1) bekezdése alapján az alperes a felperes követelésébe jogszerűen beszámíthatott.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben a sérelmezett határozat megváltoztatását és az alperesnek a keresete szerint történő marasztalását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a rendelkezésére állt bizonyítékok téves értékelése alapján állapította meg, hogy az alperes 2008. április 30-án írásbeli felszólamlást küldött számára, amelyre tekintettel az alperes kártérítési igénye nem évült el. Ezzel összefüggésben fenntartotta azt az állítását, hogy a 2008. április 30-án az alperestől kapott levélben az alperes nem őt szólította fel a kára megtérítésére, hanem csupán megküldte részére (tájékoztatásul) a biztosítójának címzett levelének egy példányát.

A felperes a fellebbezésében is fenntartotta a kár összegével kapcsolatos, az elsőfokú eljárás során részletesen kifejtett állításait, valamint azt az állítását is, hogy az alperes a lengyelországi kárügyintézés során nem úgy járt el, ahogy az tőle elvárható lett volna, tehát nem tett meg minden tőle telhetőt a kárának a lengyel biztosító részéről történő megtérítése érdekében, amelynek következményeit - álláspontja szerint - nem háríthatja a felperesre.

Ezzel összefüggésben utalt arra, hogy a szükséges okiratok benyújtására a lengyel biztosító felhívta az alperest, aki a felhívásnak nem tett eleget, annak ellenére, hogy a kártérítési igénnyel kapcsolatos minden okirat és információ az ő birtokában volt.

Hivatkozott arra is, hogy az alperes a kárigény érvényesítése során a felperes segítségét nem igényelte, a kárügyintézésből őt teljes egészében kihagyta, ezért csak neki róható fel az, hogy a lengyel biztosító az állított kára egy részét nem térítette meg. Hivatkozott emellett a felperes arra is, hogy az alperes hanyag magatartása következtében abba a helyzetbe került, hogy a kárigénynak a terhére - esetlegesen - megállapított részét a saját alvállalkozójától, vagy annak biztosítójától elévülés következtében már nem követelheti, ezáltal az alperes hanyag magatartásának következményeit neki kellene viselnie.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és a felperesnek a másodfokú perköltsége megfizetésére kötelezését kérte.

Állította, hogy az elsőfokú bíróság **T.T.**, **G.ZS.** és **GY.J.** tanúk vallomása, valamint az iratokhoz másolatban csatolt, 2008. április 30-án keltezett felszólító levél alapján megalapozottan és helyesen állapította meg, hogy az alperes 2008. április 30-án a felperes részére (is) küldött felszólamlást, amelyet a felperes írásban nem utasított el, ezáltal a kárigénye nem évült el.

Állította, hogy a kára összegét az eljárás során kihallgatott tanúk vallomásai, valamint a csatolt okiratok kellően igazolták, amelyet a felperes a fellebbezésében alaptalanul kifogásolt.

G.ZS. és **GY.J.** tanúk vallomásaira hivatkozással az alperes állította továbbá, hogy a felperes volt az, aki a fuvarozást végző lengyel cég, illetőleg annak biztosítója megnevezésén túl elzárkózott a kárigény érvényesítésében való együttműködéstől, amelyre tekintettel a felperes alaptalanul állította a fellebbezésében, hogy az alperes kihagyta őt a lengyelországi kárügyintézésből.

Az alperes valótlannak állította a felperesnek azt a fellebbezési állítását is, hogy a kárrendezés során az alperes nem nyújtotta be a biztosító által kért dokumentumokat. Ezzel összefüggésben hivatkozott arra, hogy a lengyel biztosítónak az iratokhoz csatolt levelében nem számára, hanem a fuvarozást végző lengyel cég számára állapítottak meg kötelezettségeket. Állítása szerint azokat az iratokat, amelyeket tőle a lengyel cég kért, meg is küldte számára. Ezért a felperes alaptalanul állította, hogy az alperes nem tett eleget az őt terhelő kárenyhítési kötelezettségnek.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróságnak a felek között 2008. április 18-án létrejött szerződés jogi minősítésére vonatkozó megállapítását a felek a másodfokú eljárásban nem sérelmezték. Ezért az elsőfokú bíróságnak azt a megállapítását, amely szerint a felek 2008. április 18-án nemzetközi közúti áru fuvarozási szerződést kötöttek egymással, a másodfokú bíróság is irányadónak tekintette, függetlenül attól, hogy a felek a 2008. április 18-i fuvarozásról kiállított fuvarlevelet, vagy egyéb, a szerződés létrejöttét igazoló okiratot az eljárás során nem csatoltak.

A szerződés ekkénti minősítéséből kiindulva pedig a másodfokú bíróság a fellebbezés elbírálása során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a rendelkezésére állt bizonyítékok okszerű értékelésével és mérlegelésével, helyesen állapította meg, hogy az alperes a 2008. április 30-án keltezett írásbeli felszólamlását a felperes számára (is) megküldte, aki azt írásban nem utasította el, amelyre tekintettel a felszólamlásban megjelölt követelés elévülésére a felperes - figyelemmel a CMR. 32. cikkének 2. pontjában foglaltakra - a jelen eljárásban alaptalanul hivatkozott.

Ugyancsak helyesen, a perben rendelkezésére állt bizonyítékok okszerű értékelésével állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a 2008. április 18-án történt fuvarozás során bekövetkezett káreseménynel okozati összefüggésben az alperesnek a felperes perbeli követelését meghaladó összegű, még ki nem egyenlített kára keletkezett, amelyet az alperes a Ptk. 296.§ (1) bekezdése alapján jogszerűen beszámíthatott a felperes nem vitás összegű fuvardíj követelésébe.

A felperes az elsőfokú bíróság ítéletének a felszólamlás tényére, valamint a kár összegszerűségére vonatkozó megállapításait lényegében a bizonyítékok nem megfelelő értékelésére, illetve téves mérlegelésére hivatkozással támadta.

A következetesen érvényesülő bírósági gyakorlat szerint azonban a bizonyítás eredményének mérlegelésére vonatkozó szabályok megsértéséről csak akkor lehet szó, ha a bíróság által megállapított tényállás ellentétes az iratok tartalmával, illetőleg a bíróság a bizonyítékok egybevetése és összességükben való értékelése során okszerűtlen, logikai ellentmondást tartalmazó következtetésekre jut, vagy elmulasztja a bizonyítékok értékelésével összefüggő indokolási kötelezettségének teljesítését.

A jelen esetben azonban az elsőfokú bíróság mind a felszólamlás tényét, mind a kár összegét illetően a tényállást a rendelkezésére állt bizonyítékok okszerű, ellentmondásoktól mentes értékelése és mérlegelése alapján, az indokolási kötelezettségét maradéktalanul betartva állapította meg és annak alapján helyesen jutott arra a következtetésre, hogy az

alperes kártérítési igénye egyrészt nem évült el, másrészt annak még meg nem térült összege meghaladja a felperes fuvardíj iránti - nem vitatott - követelését. A bizonyítékok okszerű mérlegelése pedig a másodfokú bíróságot is kötötte, ezért az ítélet az elsőfokú bíróság részéről helyesen értékelt bizonyítékokat a másodfokú eljárásban jogszerűen nem értékelhette át. (BH.2006/403. számú eseti határozat)

Alaptalanul hivatkozott a felperes a fellebbezésében arra is, hogy az alperes a lengyelországi kárügyintézés során nem a tőle elvárható módon, hanyagul járt el, amelyre tekintettel a felperes - a Ptk. 340.§ (1) és (2) bekezdésében foglaltak alapján - mentesül a kár meg nem térült részének fizetése alól.

A Ptk. 340.§ (1) bekezdése ugyanis akként rendelkezik, hogy a károsult a kár elhárítása, illetőleg csökkentése érdekében úgy köteles eljárni, ahogy az az adott esetben általában elvárható. Nem kell megtéríteni a kárnak azt a részét, amely abból származott, hogy a károsult e kötelezettségének nem tett eleget. A Ptk. 340.§ (2) bekezdése szerint pedig a károsult terhére esik mindazok mulasztása, akiknek magatartásáért felelős.

A Ptk. hivatkozott rendelkezései tehát a kár bekövetkezésében való károsulti közrehatás esetére vonatkoznak. A jelen esetben azonban az alperesnek a lengyelországi kárrendezés során tanúsított magatartása független a kára bekövetkezésétől. Az alperes kára ugyanis nem a lengyelországi kárrendezéssel (esetlegesen annak részleges elmulasztásával) okozati összefüggésben keletkezett, hanem amiatt következett be, hogy a felperes (al)fuvarozójának mulasztása miatt a szerszámgépe a Lengyelországba történt fuvarozás során megsérült.

Az adott esetben ezért fel sem merülhetett annak lehetősége, hogy az alperes a lengyelországi kárügyintézés során tanúsított magatartásával közrehatott a kára bekövetkezésében, amelyre tekintettel a károkozóval egyetemleges felelős felperes mentesülhetett volna az őt terhelő kártérítési felelősség alól.

A nem vitás tényállás szerint a felek között létrejött nemzetközi közúti áru fuvarozási szerződés szerint az alperes a fuvarozás során bekövetkezett árukára megtérítése iránti igényét a CMR. 3. cikkében és a Ptk. 498.§ (1) bekezdésében foglaltak alapján - választása szerint - a tényleges károkozóval, vagy a vele szerződéses kapcsolatban álló felperessel (és esetleg mindkettőjükkel) szemben is jogszerűen érvényesíthette.

Ebből következően a felperes akkor sem mentesülhetett volna az őt terhelő kártérítési felelősség alól, ha az alperes meg sem kísérelte volna a kártérítési igénye érvényesítését a lengyel fuvarozóval, vagy annak biztosítójával szemben, hanem az igényét elsőként, közvetlenül a felperessel szemben érvényesítette volna.

Mindezekre tekintettel az ítélet az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező felperes a jogi képviselője ügyvédi munkadíjából, valamint a lerótt fellebbezési eljárási illetékből eredő saját másodfokú perköltségeit a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján maga köteles viselni. Köteles továbbá megtéríteni az alperesnek a jogi képviselője ügyvédi munkadíjából származó másodfokú perköltségét is, amelynek összegét az ítélet az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 79.§ (1) bekezdése alapján, hivatalból határozta meg, „A bírósági

eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről" szóló, módosított 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdésének a) pontjában, az (5) bekezdésben, valamint a 4/A.§-ában foglaltak figyelembevételével.

Debrecen, 2011. november 23.

Dr. Szűcs Lajos sk. a tanács elnöke - előadó bíró, Erőss Károlyné dr. Vajvoda Ildikó sk. bíró, Dr. Drexlerné dr. Karcub Edit sk. bíró

A kiadmány hitelül:

-kiadó-